

EESINGE, GEZIEN VANAF HET PAD.

Esgehucht Eesinge in Drenthe wacht mooie toekomst

Oase van rust aan de rand van Meppel

Schuin tegenover de ingang van het nieuwe ziekenhuis in Meppel bevindt zich de afslag naar een aftakking van de Hoogeveenscheweg. Dit slingerweggetje, met verwarrend genoeg dezelfde naam, leidt naar twee monumentale boerderijen die samen het esgehucht Eesinge vormen.

TEKST EN FOTO'S: PAULIEN ZOMER

In de vroege 15e eeuw telde 'Eessinghe' vier erven. Die waren in bezit van het kapittel van Sint Pieter te Utrecht

Eesinge is hoger gelegen in het landschap met weilanden en akkers op de noordoever van de Reest; de grensrivier tussen Overijssel en Drenthe. Ondanks de nabijheid van de stad en snelweg A32 waant eenieder zich er in de middeleeuwen.

Destijds concentreerde bewoning zich op de talrijke horsten in het beekdal van de Reest. Die hoger gelegen grond leende zich goed voor akkerbouw, terwijl de lager gelegen delen in gebruik waren als weide- en hooilanden.

Vier erven

In de vroege 15e eeuw telde 'Eessinghe' vier erven. Die waren in bezit van het kapittel van Sint Pieter te Utrecht. Op het laatste nummer van het zandweggetje dat vroeger in een lus lag en nu doodlopend is, Hoogeveenscheweg 27, is sinds 2012 een hospice gevestigd dat eigendom is van Het Drentse Landschap. Deze boerderij is gemeentelijk monument.

Nummer 26 huisvest een van de fraaiste boerderijen van Drenthe. Zij bestaat uit een bedrijfsge-deelte onder rieten kap met een zogenoemde onderschoer plus aangebouwde, ingekorte houten schuur onder rietenschilddak, een bakhuisje en een vrijwel zelfstandig gelegen 18e-eeuws voorhuis met rood pannendak. In het voorhuis zijn nog veel fraaie details te vinden.

De rijksmonumentale boerderij is sinds 2020 eigendom van de Stichting Landgoed Bosch en Vaart. Samen met het erf van nummer 27 vormt het een NSW-landgoed, onder de Natuurschoonwet 1928 gerangschikt. Dit geeft recht op fiscale voordelen. In samenwerking met Het

Drentse Landschap wordt gewerkt aan een plan voor de inrichting van het landgoed.

Historisch bouwonderzoek

Experts Hans Ladrak en Jim Klingers hebben historisch bouwonderzoek gedaan zodat bij de restauratieplannen van de boerderij en het voorhuis rekening gehouden kan worden met de monumentale waarden.

Het huidige pand telt geen middeleeuwse onderdelen meer. De oudste balken van de gebintconstructie dateren uit circa 1585 maar het overgrote deel is veel jonger. Na 1970 verliest de boerderij zijn agrarische functie en wordt

een deel van de stal omgebouwd tot woonhuis. Het aangrenzende stalgedeelte is ingericht als vakantiewoning.

Het voorhuis bleef tijdens deze restauratie en herbestemming grotendeels ongewijzigd. Veel kenmerkende karakteristieken uit de bouwperiode zijn behouden. Daaronder een betegelde haardplaat, een opkamer met diverse oorspronkelijke binnendeuren en kast- en bedstedewanden.

Tegeltableau

Een van de tegeltableaus bevindt zich naast de hoofdingang. De onderzoekers hebben niet met

FOTO LINKSBOVEN: HET STOOKHOK.
FOTO RECHTSBOVEN: TEGELTABLEAU NAST DE HOOFDINGANG. ONDUIDELIJK IS OF DE TEKST VAN EEN BOUWGILDE IS OF VERWIJST NAAR DE VRIJMETSSELARIJ.
FOTO HIERNAAST: HET VOORHUIS.

zekerheid kunnen vaststellen of het van een bouw-gilde is of verwijst naar de vrijmetselarij. Het opschrift luidt:

*De bouwkunst is myn wensch
ik hoop door haar te leeven
met wel te doen den mensch
God wil zijn zegen geeven.*

Het hospice neemt op termijn de opkamer in het voorhuis als vergaderruimte in gebruik. In afwachting van restauratie en herbestemming, begeleid door Het Drentse Landschap, is het complex door de nieuwe eigenaar de Stichting Bosch en Vaart tijdelijk verhuurd.